

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/43/2025
Identifikačné číslo spisu:	3818010098
Dátum vydania rozhodnutia:	12.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3818010098.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného T. H. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 12. augusta 2025 v Bratislave dovolanie obvineného T. H. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Jána Kokindu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 17. septembra 2024, sp. zn. 2To/18/2024, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného T. H. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Prievidza (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 18. októbra 2023, sp. zn. 2T/20/2018, uznal obvineného T. H. za vinného v bode 1/ zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. v spojení s § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a v bode 2/ z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd v prípade obžaloby č. 2 Pv 401/17/3307-61 z 8. februára 2018 (bod 1/) obvinenému uložil podľa § 189 ods. 2, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 5, § 39 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 2 Tr. zák. súd obvinenému uložil peňažný trest vo výmere 600 (šesťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák., pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd obvinenému uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušil výroky o trestoch, ktoré boli uložené obvinenému T. H.

rozsudkom Okresného súdu Prievidza z 31. júla 2018, sp. zn. 3T 135/2017, právoplatný 1. augusta 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

V prípade obžaloby č. 2 Pv 408/18/3307-14 z 25. apríla 2019 (bod 2/) súd podľa § 44 Tr. zák. u obvineného T. H. upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák., pretože mal zato, že trest odňatia slobody v trvaní 66 mesiacov nepodmienečne v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Prievidza z 7. júna 2019, sp. zn. 3T 134/2018, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 1. augusta 2019, sp. zn. 2To 91/2019, je na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a dostatočný.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému T. H. uložil povinnosť uhradiť R. W. H., a.s., pobočka Q., H. XXXX, XXX XX Q., IČO: XXX XX XXX škodu vo výške 117,20 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodeného Q. M., nar. XX. I. XXXX, bytom H. č. XXX s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) na podklade odvolania obvineného T. H. a prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza (ďalej len „prokurátor“) rozhodol rozsudkom zo 17. septembra 2024, sp. zn. 2To/18/2024, tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušil v napadnutom rozsudku všetky výroky o uložených trestoch a o zrušení skoršieho rozsudku v prípade skutku v bode 1/ a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému pre skutok v bode 1/ napadnutého rozsudku uložil podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024 s použitím § 36 písm. p), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 a § 43 Tr. zák. súhrnný a ďalší trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd súčasne zrušil výroky o trestoch, ktoré boli obvinenému uložené rozsudkom Okresného súdu Prievidza z 31. júla 2018, sp. zn. 3T/135/2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Podľa § 56 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 42 ods. 2 Tr. zák. súd obvinenému uložil aj peňažný trest vo výmere 600 (šesťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd obvinenému ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 319 Tr. por. súd odvolanie prokurátora zamietol, pretože nie je dôvodné.

Dňa 16. mája 2025 podal obvinený T. H. prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Jána Kokindu písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., a síce rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu namietal nepoužitie zásady in dubio pro reo v prípade skutku pod bodom 1/. Mal za to, že súdy pochybili pri hodnotení výpovede poškodenej F. Ď. na hlavnom pojednávaní pred prvým zrušením veci krajským súdom, pretože táto výpoveď je nedôveryhodná, nakoľko poškodená svoju výpoveď niekoľkokrát menila a zároveň nevyhodnotili vyjadrenie poškodenej z 24. septembra 2019, kde jasne uviedla, že k žiadnemu vydieraniu nedošlo a že ju mrzí, že ho krivo obvinila a má z toho pocit viny. Uviedol, že k podaniu trestného oznámenia poškodenú nabádala jej matka, čo vyplýva z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní konanom 5. septembra

2022. Taktiež sudy nevzali do úvahy hodnotenie profilu poškodenej znaleckým posudkom PhDr. P. Podľa názoru obvineného preto nie je možné jednoznačne ustáliť záver, že z jeho strany došlo k naplneniu skutkovej podstaty zločinu vydierania. Záverom dovolania poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tdo/39/2016 a 6Tz/10/2001, ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. III. ÚS 224/2004.

Na podklade uvedeného preto obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v jeho neprospech a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok krajskému súdu, ako aj rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bol uznaný vinným zo zločinu vydierania pod bodom 1/ a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor podaním zo 4. júna 2025, v ktorom sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi rozsudku okresného súdu v spojení s právnymi závermi rozsudku krajského súdu. Uviedol, že stíhané skutky boli správne posúdené v zmysle príslušných ustanovení Trestného zákona a vo veci nebola popretá zásada in dubio pro reo, pretože sudy o úplnosti a pravdivosti usvedčujúcich dôkazov nemali pochybnosť, čím boli vyvrátené obhajobné tvrdenia obvineného a usvedčujúce dôkazy neboli pred súdom spochybnené do tej miery, že by ich súd vyhodnotil ako nedôveryhodné. Mal za to, že aplikácia tejto zásady v dovolaní nie je prípustná, a teda namietanie jej neuplatnenia nezakladá obvineným uplatnený dovolací dôvod.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného T. H. postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Dňa 31. júla 2025 bolo dovolanie obvineného T. H. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inšinciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri

posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť, napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

In concreto k dovolacej argumentácii obvineného sa žiada uviesť, že pokiaľ ide o namietanie vierohodnosti svedeckej výpovede a hodnotenie skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Keďže obhajobná polemika s vykonaným dokazovaním je polemikou skutkovou, dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienenou negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedené námietky nebol oprávnený preskúmať.

Pokiaľ ide o námietky obvineného týkajúce sa nenaplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty zločinu vydierania a tým nesprávne zisteného skutkového stavu veci, najvyšší súd pripomína, že ide o otázky skutkové, ktoré nie je v dovolacom konaní oprávnený podrobiť svojej prieskumnej právomoci. V súvislosti s uvedeným poukazuje najvyšší súd aj na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť, a síce Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 3/2011: Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v

skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

V argumentačnej zhode s vyššie citovaným stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu dôvodí v tejto veci rozhodujúci senát najvyššieho súdu, že uvedené závery možno prijať i o ostatných zložkách skutkovej podstaty trestného činu, keďže všetky (ako určitá imateriálna normatívna kategória) sú len kvalifikačnou reflexiou skutkového deja v normatívnom jazyku, a preto nie je možné v dovolacom konaní skúmať, pod zásterkou namietania nesprávne kvalifikovanej subjektívnej/objektívnej stránky trestného činu, v konečnom dôsledku nesprávnosť súdmi nižších stupňov zisteného a ustáleného skutku.

Dovolací súd má za to, že skutok v bode 1/ ustálený súdmi v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu zločinu vydierania upravenú v Trestnom zákone. V tejto súvislosti dovolací súd len odkazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu a rovnako tak rozsudku krajského súdu, ktoré vo vzťahu k právnej kvalifikácii zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. v spojení s § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v bode 1/ považoval za vecne správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnené. Preto dovolací súd vyhodnotil námietku obvineného ako nedôvodnú.

K námietke obvineného týkajúcej sa nepoužitia zásady "in dubio pro reo" (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., je potrebné uviesť, že použitie predmetnej zásady prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 37/1971), a teda táto zásada sa týka iba skutkových zistení, čo však nemôže byť predmetom skúmania dovolacieho súdu pri dovolaní podanom obvineným.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je daný, a preto dovolanie obvineného T. H. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.